

МЕЖДУНАРОДНА СЕНЗАЦИЯ!

НОЩНИЯТ ЦИРК

ЕРИН
МОРГЪНСТЪРН

YEARS **10**enthusiast

Erin Morgenstern
The Night Circus

Copyright © 2011 by Night Circus, LLC
Jacket illustration © 2011 by Helen Musselwhite
This translation published by arrangement with Doubleday, an imprint of
The Knopf Doubleday Publishing Group, a division of Random House, Inc.

Ерин Моргънстърн
НОЩНИЯТ ЦИРК

© Мария Чайлд, превод, 2012, 2020
© Хелън Мъселуайт, дизайн на корицата, 2012, 2020
© Enthusiast – запазна марка на „Алто комюникейшънс
енд пъблишинг“ ООД, 2012, 2020
ISBN 978-954-2958-53-6

ЕРИН
МОРГЪНСТЪРН

НОЩНИЯТ ЦИРК

*Превод от английски
Мария Чайлз*

YEARS **10**enthusiast

София, 2020

ОЧАКВАНЕ

Циркът пристига без предупреждение.

Не го предшестват никакви обяви, никакви книжни плакати по стълбовете и билбордовете в центъра на града; не е споменат, нито рекламиран в местните вестници. Той просто е тук, а вчера не беше.

Високите шатри са на черни и бели райета, не се виждат златни или червени цветове. Всъщност няма никакви цветове, с изключение на тези, обагрили съседните дървета и тревата на околните поляни. Черни и бели райета на фона на сивото небе; безброй палатки с различна форма и големина, затворени в един безцветен свят от сложната плетеница на оградата от ковано желязо. Дори малкото парче земя, виждащо се отвън, е черно или бяло, боядисано или поръсено с креда, или приело този вид благодарение на някакъв неизвестен за зрителя трик.

Но циркът не е отворен. Все още.

Само след няколко часа всички в града вече знаят за него. До следобед новината се е разпространила дори из съседните градчета. Предаването на информацията от уста на уста е много по-ефективен метод за реклама от напечатаните думи и възклицанията в някой вестникарски памфлет или постер. Внезапната поява на някакъв мистериозен цирк е впечатляваща и необичайна новина. Хората се чудят на внушителната височина на най-високите шатри. Зяпат часовника, поставен току до вътрешната страна на портите – часовник, който никога не е в състояние да опише подобавашо.

И черната табела с бели букви, която виси над входа и на която пише:

*Отваряме с падането на нощта.
Затваряме с пукването на зората.*

Какъв е този цирк, дето е отворен единствено през нощта, питат се хората. Никой не може да отговори, но с настъпването на здрача пред портите се събира значителна тълпа от любопитни.

И вие сте сред тях, разбира се. Любопитството ви е надделяло над волята ви, както се очаква от всяко едно любопитство. Стоите на помръкващата светлина, увили шал около врата си, за да се предпазите от хладния нощен бриз, и чакате да видите с очите си що за цирк е този, който отваря единствено след залез слънце.

Будката за билети, която се вижда ясно зад портите, е затворена, решетките ѝ са спуснати. Палатките са замрели, потръпват едва забележимо само при лекия полъх на вятъра. Единственото движение в целия цирк идва откъм часовника, който отброява отлитащите минути – ако подобна чудата скулптура изобщо може да се нарече часовник.

Циркът изглежда изоставен и празен. Но ви се струва, че май долавяте мириса на карамел във вечерния бриз, примесен със свежия аромат на есенните листа. Едва доловима сладост на ръба на студа.

Слънцето изчезва напълно зад хоризонта и последните отблясъци светлина преливат в здрача. Хората около вас вече нямат търпение – море от пристъпващи крака и гласове, мърморещи как ще се откажат от удоволствието, за да потърсят някое по-топло място за прекарване на вечерта. Вие самият се чудите дали да не си тръгнете, когато чудото се случва.

Първо се чува някакво пукане. Едва доловимо сред шума от вятъра и разговорите. Мек звук, подобен на онзи, който издава чайник, готов да заври всеки момент. После идва светлината.

Над палатките примигват дребни лампички, сякаш целият цирк се покрива с ярки светулки. Чакащата тълпа притихва, докато наблюдава този спектакъл от светлини. Някой до вас ахва. Малко дете плясва радостно с ръце при тази гледка.

Всички палатки са осветени и заблестяват на фона на нощното небе, и блясва големият надпис.

Оживяват още светлини, подобни на светулки, опънати над портите, скрити сред железните плетеници. Пукат, докато

светват, а запалването на някои от тях е придружено от дъжд от бели искри и малко пушек. Застаналите най-близо до портите посетители отстъпват назад.

В началото светлинките са хаотични. Но колкото повече се появяват, толкова по-ясно става, че очертават някакви букви. Първо се различава едно „С“. По някаква неясна причина – „Q“, после няколко „Е“-та. Когато и последната лампичка светва, а пушекът и искрите се разтварят във въздуха, най-сетне можете да се запознаете с този загадъчен искрящ надпис. Навеждате се на ляво, за да виждате по-добре, и прочитате:

Le Cirque des Rêves

Част от тълпата се подсмивва разбиращо, други се мръщят и въпросително поглеждат към съседите си. Едно дете до вас подръпва ръкава на майка си, умолява я да му каже какво означава надписът.

– Цирк на сънищата – идва отговорът.

Момиченцето възторжено се усмивва.

Тогава железните порти потръпват и се отключват – сякаш по своя воля. Отварят се навън, канят тълпата да влезе.

Сега вече циркът е отворен.

Сега вече можете да влезете.

Първа част

НАЧАЛО

Целият Le Cirque des Rêves е съставен от редица кръгове. Вероятно в чест на първоначалното значение на думата „цирк“, която идва от гръцкото *kirkos* и означава кръг или ринг. От историческа гледна точка се наблюдават други подобни поклони пред феномена на цирка, макар че едва ли точно този цирк е традиционен. Вместо да се състои от една-единствена палатка с няколко ринга в нея, той представлява сбор от пирамидални палатки, някои големи, други – доста малки. Разположени са покрай кръгови алеи и са обградени с кръгла ограда. Извита и безкрайна.

ФРИДРИХ ТИЙСЕН, 1892 ГОДИНА

Мечтател е онзи, който намира пътя си само на лунна светлина. А наказанието му е, че съзира зората преди останалите хора.

ОСКАР УАЙЛД, 1888 ГОДИНА

Неочаквано писмо

НЮ ЙОРК, ФЕВРУАРИ 1873 ГОДИНА

Човекът, известен като Просперо Магьосника, получава определено количество пощенски пратки чрез офиса на театъра, но това е първият адресиран плик до него, в който се съдържа предсмъртно писмо, и първият, внимателно закачен за палтенцето на петгодишно момиченце.

Адвокатът, придружаващ детето до театъра, отказва да даде каквито и да било обяснения, въпреки протестите на мениджъра, и изоставя подопечната си възможно най-бързо, свивайки рамене и леко побутвайки шапката си.

Няма нужда мениджърът на театъра да поглежда към името на получателя, за да разбере до кого е изпратено момиченцето. Ясните очи, надничачи изпод облак непокорни кестеняви къдрици, са по-малка, по-разширена версия на очите на Магьосника.

Мъжът хваща детето за ръка, малките пръстчета увисват покорно в неговите. Момиченцето отказва да свали палтото си, въпреки че в театъра е топло, отговаря единствено с твърдо поклащане на глава, когато мениджърът пита за причината.

Той отвежда детето в офиса си, защото няма представа какво друго би могъл да стори с него. Момиченцето сяда тихичко на един неудобен стол под редица поставени в рамка плакати на минали продукции. Наоколо му са струпани кутии с билети и разписки. Мениджърът донася чаша чай с допълнително кубче захар, но напитката остава да изстива недокосната върху бюрото.

Момиченцето не помръдва, не се намества на седалката. Стои напълно неподвижно с отпуснати в скута ръце. Погледът му е забит надолу във върховете на ботушките му, които не успяват да докоснат пода. Единият връх е леко охлузен, но връзките са завързани на перфектни панделки.

Запечатаният плик продължава да виси на второто копче отгоре надолу чак до момента, в който пристига Просперо.

Момиченцето го чува още преди вратата да се отвори – стъпките на магьосника са тежки и отекват из коридора, за разлика от премерения ход на мениджъра, който на няколко пъти влиза и излиза безшумно като котка.

– Също така има и една... пратка за вас, господине – казва мениджърът, докато отваря вратата и въвежда магьосника в претъркания офис, преди отново да се измъкне навън, за да се заеме с други дела; няма никакво желание да става свидетел на срещата.

Магьосникът обхожда стаята с поглед. В ръката си държи купчина писма, по гърба му на вълни се стели пелерина от черно кадифе, подплатена със снежнобяла коприна. Очаква да види някаква опакована кутия или сандък. Едва когато момиченцето го поглежда с неговите очи, той разбира какво е имал предвид мениджърът.

Импулсивната реакция на Просперо Магьосника при срещата с дъщеря му се изразява в едно просто възклицание:

– По дяволите!

Момиченцето отново насочва вниманието си към върховете на ботушките си.

Магьосникът затваря вратата зад гърба си и без да сваля поглед от дъщеря си, слага писмата до чашата с чай върху бюрото.

Откъсва плика от палтото, като оставя карфицата здраво закачена към копчето.

Макар в адреса да се посочват само името на театъра и артистичният псевдоним на магьосника, писмото започва с обръщение, в което се използва истинското му име: Хектор Боуен.

Погледът му набързо пробягва по съдържанието; ако авторката е имала някакви очаквания за каквото и да било емоционално въздействие, то те се провалят с гръм и трясък. Магьосникът спира очи върху единствения факт, който му се струва съществен: момиченцето, сега под попечителството му, очевидно е негова дъщеря и името ѝ е Силия.

– Трябваше да те кръсти Миранда – казва през кикот мъжът, наречен Просперо Магьосника. – Предполагам, че не е била достатъчно умна, за да се сети за подобно нещо.

Момиченцето отново го поглежда. Тъмните очи под къдриците се присвиват.

Чашата върху бюрото започва да се тресе. Спокойната повърхност на порцелана се пропуква от плъзналите по нея вълнообразни линии, после се разпада на цветни парчета. Студеният чай се излива върху чинийката и прокапва по пода, оставяйки лепкави следи по полираните дъски.

Усмивката на магьосника се изпарява. Той смръщено поглежда към бюрото и разсипаният чай започва да се издига нагоре. Счупените парчета се изправят и обгръщат течността, чашата става отново цяла, а над нея започват да се вият меки кълбета пара.

Момиченцето се втрещва в чашата, очите му са разширени.

Хектор Боуен обгръща брадичката на дъщеря си с облечената си в ръкавица ръка и се вглежда изпитателно в изражението ѝ, преди да я пусне. Пръстите му оставят дълги червени следи по страните ѝ.

– Може и да се окажеш интересна – отбелязва той.

Момиченцето не отвръща нищо.

През следващите няколко седмици магьосникът прави няколко опита да я прекръсти, но тя отказва да реагира на всяко име, различно от Силия.

*

Няколко месеца по-късно, когато решава, че дъщеря му е готова, самият магьосник също написва едно писмо. Не отбелязва никакъв адрес, но въпреки това пликът прелита над океана и стига до местоназначението си.

Джентълменски облог

ЛОНДОН, ОКТОМВРИ 1873 ГОДИНА

Тазвечершното последно представление е в много ограничен кръг. Просперо Магьосника не е удостоявал лондонската сцена със своето присъствие от доста време и сега наема театъра за една-единствена седмица от представления, без матинета.

Билетите, макар и много скъпи, се разпродават бързо и театърът е толкова препълнен, че много жени са се въоръжили с ветрила, за да отвяват от деколтетата си въздуха, който е тежък, въпреки есенния хлад навън.

В един момент от вечерта тези ветрила внезапно се превръщат в малки птички и цели ята се понасят из театъра под звуците на оглушителни аплодисменти. Когато всяка птичка се връща, тя пада под формата на прилежно сгънато ветрило в скута на притежателката си, а ръкоплясканията избухват още по-силно. Някои зрители са толкова удивени от трика, че не могат да аплодират, само невярващо въртят из ръцете си ветрилата от пера и дантела, напълно забравили за жегата.

Мъжът в сив костюм, седнал в ложата отляво, не ръкопляска. Нито за този фокус, нито за който и да е друг. Наблюдава човека на сцената със съсредоточен преценяващ поглед, който не трепва нито веднъж по време на представлението. Нито веднъж не вдига облечените си в ръкавици ръце, за да отдаде заслуженото признание на магьосника. Дори не вдига вежда при чудесата, извикващи аплодисменти, ахване или откъслечни писъци на изненада от останалата част от възторжената публика.

След края на представлението мъжът в сивия костюм с лекота си проправя път сред тълпите зрители, изпълнили фойе-

то на театъра. Плъзва се незабелязано през една скрита врата зад завеса, водеща към гримьорните. Сценичните работници и гардеробиерите не проявяват особен интерес към него.

Потропва на вратата в дъното на коридора със сребърната дръжка на бастуна си.

Вратата се отваря сякаш сама и разкрива разхвърляна гримьорна, чиито стени са покрити с огледала, отразяващи Просперо под различни ъгли.

Смокингът му е захвърлен мързеливо върху едно кадифено кресло, а жилетката му виси разкопчана над гарнираната с дантела риза. Цилиндърът, заемащ съществена част от представлението, виси на близката стойка за шапки.

На сцената Просперо изглежда по-млад, пластовете грим и блясъкът на прожекторите скриват възрастта му. Лицето в огледалата е сбръчкано, косата – силно посивяла. Но при вида на застаналия на прага мъж, върху устните на магьосника се появява усмивка, в която има нещо младежко.

– Не ти хареса, нали? – пита Просперо сивото призрачно отражение, без да се извъръща от огледалото. Изтрива от лицето си плътен слой пудра с някога бяла кърпа.

– За мен също е удоволствие да те видя, Хектор – казва мъжът в сивия костюм, докато безшумно затваря вратата зад гърба си.

– Знам, че всяка минута ти беше противна – продължава през смях Хектор Боуен. – Наблюдавах те, не се опитвай да отричаш.

Обръща се и протяга ръка, която мъжът в сивия костюм не поема. В отговор Хектор свива рамене и драматично махва с пръсти към отсрещната стена. Кадифеното кресло се плъзва напред от отрупания със сандъци и шалове ъгъл, докато смокингът полита нагоре, подобно на сянка, и покорно увисва на една закачалка в гардероба.

– Заповядай, седни – кани го Хектор. – Страхувам се, че креслото ми не е толкова удобно като местата в ложата.

– Не мога да кажа, че одобрявам подобно нещо – признава мъжът в сивия костюм, докато сваля ръкавиците си и изтупва с тях прахта от креслото, преди да седне. – Да се представят

разни манипулации за фокуси и илюзии. Да се карат хората да плащат за това.

Хектор хвърля изцапаната с пудра кърпа върху масата, покрита с четки и гримове.

– Нито един човек от публиката не вярва дори за секунда, че онова, което правя, е реално – той махва по посока на сцената. – В това е красотата на моето изкуство. Виждал ли си приспособленията, които разни фокусници строят, за да придадат по-зрелищен вид дори на най-скупните си номера? Приличат на покрити с перушина риби, опитващи се да убедят публиката, че могат да летят, а аз просто съм като птица сред тях. Публиката не вижда разликата, само разбира, че съм по-добър.

– Това не прави заниманието ти по-малко несериозно.

– Тези хора се редят на опашка, за да присъстват на мистификация – отвръща Хектор. – А това аз мога да направя с доста по-голяма лекота от повечето си колеги. Ще е жалко, ако оставя възможността да ми се изплъзне. Също така печеля по-добре, отколкото би си помислил. Искаш ли нещо за пиене? Тук някъде има скрити бутилки, макар да не съм съвсем сигурен къде са чашите. – Той разравя боклуците, струпани върху една маса, избутва встрани купища вестници и една празна клетка за птици.

– Не, благодаря – отвръща мъжът в сивия костюм, намества се на мястото си и опира ръце върху дръжката на бастуна си. – Представлението ти беше любопитно, а реакцията на публиката – някак объркваща. Липсваше ти прецизност.

– Не мога да си позволя да съм достатъчно добър, ако искам да повярват, че съм измамник като останалите – обяснява Хектор през смях. – Благодаря ти, че дойде и геройски изтърпя мъчението да изгледаш шоуто ми. Изненадан съм, че изобщо се появи, бях започнал да губя надежда. Цяла седмица пазих онази лежа за теб.

– Не отхвърлям често поканите, които ми отправят хората. В писмото си казваш, че имаш някакво предложение за мен.

– Така е, наистина! – възкликва Хектор и плясва рязко с ръце. – Надявах се, че ще си в настроение за една игра. Отдавна не сме се състезавали. Но първо трябва да се срещнеш с новия ми проект.

– Бях останал с впечатлението, че си се отказал от учениците.

– Да, но това беше възможност, на която не можах да устоя. – Хектор приближава до една врата, почти напълно скрита зад високото огледало на стойка. – Силия, скъпа – извиква той в съседната стая, преди да се върне на стола си.

Миг по-късно на прага застава момиченце, облечено твърде хубаво за разхвърляната и опърпана обстановка наоколо. Цялото в панделки и дантела, перфектно като току-що купена кукла от магазина, с изключение на няколко непокорни къдрици, измъкнали се от плитките му. Момиченцето се поколебава, засуетява се на прага, когато вижда, че баща му не е сам.

– Няма нищо, скъпа. Влизай, влизай – казва Хектор и я повиква с ръка. – Това е мой колега, няма нужда да се притесняваш.

Силия пристъпва напред и изпълнява идеален реверанс; гарнираният с дантела подгъв на роклята ѝ помита протърканите дъски на пода.

– Това е дъщеря ми, Силия – представя я Хектор на мъжа в сивия костюм, като поставя длан върху главичката на момиченцето. – Силия, това е Александър.

– Приятно ми е да се запознаем – казва тя. Гласът ѝ е малко по-силен от шепот, тембърът му – по-нисък, отколкото можеш да очакваш от момиченце с нейния размер.

Мъжът в сивия костюм ѝ кимва любезно.

– Бих искал да покажеш на този джентълмен на какво си способна – продължава Хектор. Той изважда от джоба на жилетката си сребърен часовник с дълга верижка и го слага върху масата. – Хайде.

Очите на момиченцето се разширяват.

– Каза да не го правя пред никого – отвръща то. – Накара ме да ти обеща.

– Господинът не е кой да е – смее се Хектор.

– Каза „без изключение“ – упорства Силия.

Усмивката на баща ѝ помръква. Той я сграбчва за раменете и строго я поглежда право в очите.

– Това е много специален случай. Моля те, покажи на този

човек какво можеш да правиш – също както по време на уроците ни. – Бутва я към масата с часовника.

Момиченцето мрачно кимва и сплело пръсти зад гърба си, се съсредоточава върху часовника. След миг часовникът започва да се върти бавно върху плота на масата, верижката му се влачи в спирала след него. После часовникът се издига над масата, полита във въздуха и започва да се полюшва, сякаш е закачен във вода.

Хектор поглежда към мъжа в сивия костюм, за да види реакцията му.

– Впечатляващо – отбелязва непознатият. – Но все пак посредствено.

Силия сбръчква вежди над тъмните си очи и часовникът се пръсва на парчета, които се разхвърчават из въздуха.

– Силия! – повишава глас баща ѝ.

Тя се изчервява при острия му тон и измърморва някакво извинение. Частите политат обратно към металния корпус, заемат местата си и стрелките отново започват да отброяват секундите, сякаш нищо не се е случило.

– Това е по-впечатляващо – признава мъжът в сивия костюм. – Но тя е доста своенравна.

– Все още е малка – отвръща Хектор и потупва Силия по главата, без да обръща внимание на мръщенето ѝ. – Постигнала го е за по-малко от година учене. Когато порасне, никой няма да може да се сравнява с нея.

– Мога да взема кое да е дете от улицата и да го науча на толкова. „Несравнима“ е само от твоята гледна точка, която лесно може да бъде оборена.

– Ха! – възкликва Хектор. – Значи си готов да играеш.

Мъжът в сивия костюм се поколебава за момент, преди да кимне.

– Нещо по-сложно от предишния път и да, може и да се заинтригувам – отвръща той. – Възможно е.

– Разбира се, че ще е по-сложно! – виква Хектор. – Разполагам с природен талант. Няма да заложа това за нещо по-просто.

– Природният талант е феномен, който може да бъде поставен под въпрос. Предразположение – може би, но вътрешната дарба е изключително рядка.

– Тя е мое дете – разбира се, че ще има вътрешна дарба.

– Призна, че си я обучавал – казва мъжът в сивия костюм. – Откъде можеш да си сигурен?

– Силия, кога започнаха уроците ти? – пита Хектор, без да я удостоява с поглед.

– През март – отвърща тя.

– Коя година, скъпа? – добавя Хектор.

– Тази – казва Силия, сякаш въпросът е изключително тъп.

– Преди осем месеца – уточнява Хектор. – А е едва на шест години. Ако си спомням правилно, понякога започваш да обучаваш собствените си ученици на по-ранна възраст. Силия очевидно е по-напреднала от дете, което не разполага с природна дарба. Още при първия си опит накара този часовник да левитира.

Мъжът в сивия костюм насочва вниманието си към Силия.

– Счупи го, без да искаш, нали? – пита той и кима към часовника, лежащ спокойно на масата.

Силия смръщва вежди и едва забележимо кимва.

– Притежава забележителен контрол за дете на тази крехка възраст – обръща се той към Хектор. – Но подобен нрав винаги е бил променлива величина. Може да доведе до импулсивност в поведението.

– Или ще го израсте, или ще се научи да го контролира. Не е кой знае какъв проблем.

Мъжът в сивия костюм не отделя очи от момиченцето, но когато проговаря, думите му са отправени към Хектор. В ушите на Силия говорът му е неразбираем и тя отново се намръщва, когато баща ѝ отговаря по същия завален начин.

– Ще заложиш собственото си дете?

– Тя няма да загуби – отвърща Хектор. – Предлагам ти да намериш ученик, с когото можеш да се разделиш, ако вече не разполагаш с такъв.

– Предполагам, че майка ѝ няма думата по въпроса?

– Правилно предполагаш.

Мъжът в сивия костюм гледа към момиченцето още известно време, преди отново да заговори, а то продължава да не схваща думите му.

– Разбирам увереността ти в способностите ѝ, макар да те съветвам поне да си представиш, че може да я загубиш, ако състезанието не се развие в нейна полза. Ще намеря играч, който да е истинско предизвикателство за нея. В противен случай не виждам причина да се съгласявам на участие. Победата ѝ не може да бъде гарантирана.

– Готов съм да поема риска – казва Хектор, без да поглежда към дъщеря си. – Ако се съ согласиш да го скрепим официално тук и сега, давай.

Мъжът в сивия костюм извързва очи към Силия, а когато отваря уста, тя отново започва да разбира езика му.

– Много добре – кимва.

– Той направи така, че да не мога да го чувам както трябва – прошепва малката, когато баща ѝ се обръща към нея.

– Знам, скъпа, не беше много възпитано от негова страна – отвръща Хектор и я повежда към стола, откъдето непознатият продължава да я гледа изпитателно с очи, светли и сиви като костюма му.

– Винаги ли си умеела да правиш подобни неща? – пита я той и отново поглежда към часовника.

Силия кима.

– Моят... моята майка каза, че съм дете на дявола – тихо отвръща тя.

Мъжът в сивия костюм се навежда напред и прошепва нещо в ухото ѝ – съвсем тихо, да не чуе баща ѝ. Лека усмивка разведрява лицето на момиченцето.

– Протегни напред дясната си ръка – казва непознатият и се обляга назад.

Силия незабавно се подчинява и протяга обрънатата длан нагоре, без да е сигурна какво да очаква. Но мъжът в сивия костюм не слага нищо в разтворената ѝ длан. Вместо това я обръща надолу и изважда сребърен пръстен от кутрето си. Слага го на десния ѝ пръст, макар че е твърде широк за слабите ѝ пръстчета, а с другата си ръка държи китката ѝ.

Силия тъкмо отваря уста, за да отбележи очевидния факт, че пръстенът, макар и много красив, не ѝ е по мярка, когато разбира, че сребърната халка е започнала да се свива около пръста ѝ.

Спонтанната ѝ радост изчезва при последвалата болка, тъй като пръстенът продължава да се стяга и металът започва да прогаря кожата ѝ. Момиченцето се опитва да издърпа ръка, но мъжът в сивия костюм продължава да стиска здраво китката му.

Пръстенът изтънява и се изпарява, оставяйки единствено яркочервена следа около пръста ѝ.

Мъжът в сивия костюм я пуска и Силия отстъпва назад, оттегля се в ъгъла, като не откъсва поглед от ръката си.

– Добро момиче – казва баща ѝ.

– Имам нужда от известно време, за да подготвя свой играч – отвърща мъжът в сивия костюм.

– Разбира се – съгласява се Хектор. – Можеш да използваш всичкото време, което ти е необходимо. – Той също сваля един златен пръстен от ръката си и го оставя на масата. – Да го използваш, когато намериш своя състезател.

– Предпочиташ да не му окажеш лично тази чест?

– Вярвам ти.

Мъжът в сивия костюм кимва, изважда кърпа от самото си, взема пръстена, без да го докосва директно с ръка, и го пуска в джоба си.

– Надявам се, че не правиш всичко това само защото последния път мой играч спечели предизвикателството.

– Разбира се, че не – отвърща Хектор. – Правя го, защото имам състезателка, която може да бие всеки, когото избереш да изправиш срещу нея, и защото времената са се променили достатъчно, за да бъде интересно. Между другото, смятам, че като цяло статистиката е в моя полза.

Мъжът в сивия костюм не оспорва твърдението, само наблюдава Силия с все същия изпитателен поглед. Тя се опитва да избяга от полезрението му, но стаята е прекалено малка.

– Предполагам, че вече имаш някое място наум? – пита той.

– Не точно – отвърща Хектор. – Мислех, че ще е по-забавно да проявим малко нетрадиционност по отношение на полето на действие. Да осигурим елемент на изненада, ако нямаш нищо против. Познавам един театрален продуцент тук, в Лондон, който без съмнение ще се възползва от възможността да

предостави сцената си за нещо необичайно. Когато моментът наближи, ще му подхвърля някоя и друга дума и съм сигурен, че ще излезе с подходящо предложение. По-добре да го направим на неутрална територия, макар да си мислех, че ще искаш да започнеш от твоята страна на океана.

– Името на господина?

– Чандреш. Чандреш Кристоф Лефевр. Говори се, че е незаконен син на индийски принц или нещо от този род. Майка му е била някаква балерина. Визитката му е някъде сред тази бъркотия. Ще го харесаш, много е напредничав. Богат, ексцентричен. Леко вманиачен, малко непредсказуем, но предполагам, че това са част от неудобствата на артистичния темперамент. – Купчината хартии върху близкото бюро зашумолява и се разбърква, докато една визитка не излиза най-отгоре и не полита през стаята. Хектор я улавя в ръка и я прочита, преди да я подаде на мъжа в сивия костюм. – Организира прекрасни партита.

Мъжът в сивия костюм пъха визитката в джоба си, без да я удостои с поглед.

– Не съм чувал за него. А и не съм много съгласен подобни неща да стават публично достояние. Ще си помисля.

– Глупости, публиката е част от забавлението! С нея идват толкова много ограничения, толкова много предизвикателни параметри, които трябва да се заобикалят.

Мъжът в сивия костюм се замисля върху думите му, преди да кимне.

– Имаме ли клауза за разкриване на самоличността на играчите? Ще е честно, като се има предвид, че вече съм наясно с твоя избор.

– Нека да не си поставяме ограничения, с изключение на основните правила за намеса, и да видим какво ще се случи – отвръща Хектор. – Искам да надхвърля границите с това момиченце. Да няма ограничения и във времето. Дори ще ти дам правото да започнеш пръв.

– Много добре. Имаме сделка. Ще те държа в течение. – Мъжът в сивия костюм става, изтръсква невидима пращинка от ръкава си. – Беше ми приятно да се запознаем, госпожице Силия.

Силия изпълнява още един идеален реверанс, като през цялото време измерва непознатия с недоверчив поглед.

Мъжът в сивия костюм докосва шапката си, докато се сбогува с Просперо, и изчезва през вратата, а после и от театъра, движейки се подобно на сянка по оживената улица.

*

В гримьорната Хектор Боуен се подсмивва под мустак, докато дъщеря му тихичко стои в ъгъла и гледа към белега на пръста си. Болката е изчезнала толкова бързо, колкото и самият пръстен, но прясната червена следа си остава.

Хектор вдига сребърния джобен часовник от масата и сравнява времето с това, което показва стенният часовник. Бавно го навива, като наблюдава напрегнато стрелките, описващи кръгове върху циферблата.

– Силия – казва той, без да поглежда към нея, – защо навиваме часовниците си?

– Защото всичко изисква енергия – покорно рецитира тя, без да откъсва очи от ръката си. – Трябва да влагаме усилие и енергия във всичко, което искаме да променим.

– Много добре. – Хектор разклаща леко часовника и го прибира в джоба си.

– Защо нарече онзи мъж Александър? – пита Силия.

– Глупав въпрос.

– Това не е името му.

– Ти пък откъде може да знаеш? – пита Хектор дъщеря си и повдига брадичката ѝ, за да срещне погледа ѝ със своите тъмни очи.

Силия го гледа напрегнато, без да е сигурна как да обясни. Тя прекарва отново през съзнанието си образа на мъжа със сивия костюм, бледите очи и острите черти, опитвайки се да разбере поради каква причина името не му подхожда.

– Това не е истинско име – отвръща тя. – Невинаги се е наричал така. Носи го, както носи шапката си. Може да го свали, ако пожелае. Също както ти можеш да сториш с Просперо.

– По-умна си, отколкото смятах – отбелязва Хектор, без да си прави труда да потвърди или отхвърли догадките ѝ относно името на колегата му. Взема цилиндъра си от стойката за шапки и го нахлузва на главата ѝ, като скрива въпросителния ѝ поглед зад стена от черна коприна.

Ерин Моргънстърн
НОЩНИЯТ ЦИРК

Превод *Мария Чайлд*
Редактор *Велислава Вълканова*
Дизайн на корицата *Хелън Мъселуайт*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Предпечат *Лиляна Карагъзова*

*Американска. Първо издание.
Формат 60 x 90/16
Печатни коли 27,5*

ISBN 978-954-2958-53-6

Издава

10^{years} enthusiast

Запазена марка
на „Алто комуникайшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ №20
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ можете да закупите
от www.enthusiast.bg

Печат The Elementz

НОЩНИЯТ ЦИРК

Добре дошли в „Циркът на мечтите“: в тези бяло-черни раирани палатки ви очаква уникално преживяване – ще се изгубите в лабиринт от облаци, ще бродите безцелно през тучни ледени градини и ще се взирате учудени в татуираната акробатка, която се прегъва в малка стъклена кутия.

Зад дима и огледалата обаче се крие жестоко състезание – дуел между двама млади илюзионисти. Находчиви врагове инструктори са обучили още от малки Силия и Марко специално за тази цел. От състезателите остава скрита жестока истина – съревнованието е безпощадна игра, в която само един ще оцелее, а циркът е сцената за забележителните битки на въображението им.

Но когато Силия и Марко наивно се впускат с главата напред в своята любов, инструкторите им се намесват и предизвикват опасни последствия.

*Любовната история в омагьосания цирк
от края на XIX век
ще ви хипнотизира и ще ви остави без дъх.*

Книгата е като фабрика за мечти, а циркът не спира да ни удивлява. Единственото разочарование е, че не можеш да си купиш билет.

Крисчън Сайънс Монитор

Самоуверен, забавен дебют, който съчетава жанрове и пресича континенти в търсене на магията... Живописни картини и забавно четиво.

Киркус Ривю

www.enthusiast.bg

9 789542 958536 >

Цена 20 лв.